

ket til at være en Interesse for Kapitalverdenen, og dets Virksomhed er reduceret til at være et Redskab for den Højfinans, der i saa høj Grad har huseret i vort Land.

Den Stilling, som Danmark er kommet til at indtage, har jo været Genstand for Forhandling, strejft nu ved de nye Toldloves Behandling, og i øvrigt paa anden Vis, og hver Dag er den Samtaleemnet for alle Mennesker. Men denne Tilstand, at Kronen er sunket til sin halve Værdi, og dens Følger, at Priserne vokser, og derefter, at Arbejdsløsheden vokser, er jo alt sammen forudsagt. Det er ikke noget, der kommer bag paa Regeringen eller det danske Folk. Det har netop været Indholdet i alle Diskussionerne, siden denne Regering fik Magten i 1920. Det blev sagt allerede af den Valutakommission, af hvilken det ærede Medlem Hr. Pinstrup var Medlem. Allerede den paapegede den farlige Vej, vi var inde paa med den usunde Handelsbalance. Dens Betænkning, som blev afgivet i 1920 og med det ærede Medlem Hr. Pinstrups Underskrift, gik ud paa at anbefale en Begrænsning af Importen og andre regulerende Foranstaltninger, hvorved i alt ca. 300 Mill. Kr. skulde kunne indvindes til Bedring af vor Handelsbalance. Men de frie Kræfter sejrede over det ærede Medlem Hr. Pinstrup; han fik ikke sit Standpunkt ført igennem; da vi først havde faaet Ministeriet Neergaard, var det andre Kræfter, og andre Interesser, der blev de afgørende, og saa fortsattes altsaa den Rutschen nedad, som vi i disse Aar har været Vidne til.

Valutakommissionen i 1923, som fik de samme Problemer til Overvejelse, kom til nogenlunde samme Resultat som det ærede Medlem Hr. Pinstrup i 1920, men siden den Gang var der ganske vist opstaaet et Landmandsparti, og der var Valg i Udsigt, og hvad det ærede Medlem Hr. Pinstrup kunde i 1920, det vilde han ikke i 1923; i 1923 var det minus det ærede Medlem Hr. Pinstrup, der blev afgivet en Indstilling, som kræver regulerende Foranstaltninger til Sikring af Landets Økonomi overfor Importen, tidsbegrænsede Foranstaltninger til Fremhjælpning af den indenlandske Produktion og Forbruget af indenlandske Varer.

Det er, hvad Valutakommissionerne har anbefalet; men i Stedet for at gaa til disse Midler, som bestandig er ført frem af talrige sagkyndige, nøjedes Ministeriet, da der skulde gøres noget, med en lille enkelt Foranstaltning, nemlig den saakaldte Egaliseringsfond, som var en af de Ting, hvorom den sidste Valutakommission udtrykkelig sagde, at den alene naturligvis ikke vilde hjælpe, men denne sammen med flere andre Ting kunde muligvis hjælpe. Ministeriet nøjedes med at gennemføre denne ene Ting, og vi saa da ogsaa, hvad der maatte være det naturlige, at Katastrofen udviklede sig videre, og i Gaar fik vi altsaa en Fortsættelse i Form af de Toldskatter, som jeg allerede flygtigt har nævnt.

Den højtærede Finansminister sagde i Gaar i en af sine Taler, at der ikke er noget enkelt Hjælpemiddel imod den Krise, hvori vi befinder os. Nej, ganske det samme har vi sagt, ikke mindst overfor det konservative Krav om Toldforanstaltninger. Men det er jo ikke saa, at Ministeriet har grebet til eller anvist en Række Foranstaltninger. Man har netop stadig indskrænket sig til en enkelt lille, den mindst betydende Foranstaltning, som man overhovedet kunde finde paa, i November Maaned alene Egaliseringsfonden, medens en Række andre Midler var anvist til samtidig Anvendelse. Og det er jo ikke saa, at man var uvidende om disse Midler. Valutakommissionen havde paapeget dem, og den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe henvendte sig ogsaa den Gang til Regeringen og søgte at paavise, at det neppe vilde tjene til ret meget at gennemføre denne Egaliseringsfond; vi kunde vel give den vor Tilslutning, men Forudsætningen maatte være, at man gennemførte de andre, videregaaende og mere betydende Foranstaltninger, derunder Importbegrænsningen og Priskontrollen, som Valutakommissionen havde anvist. Det gjorde man ikke.

Nu kommer man med nogle Toldforhøjelser, og saa taler man om en Kreditindskrænkning, men Finansministeren betonedede udtrykkelig, at dette var jo mere en Sag, som man maatte overlade til Bankerne. Ja, hvis man fortsat vil overlade Magten til Bankkapitalismen, har den højt-